

281

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 10 listopada 1969 r.

w sprawie przystąpienia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do Konwencji europejskiej dotyczącej postępowania celnego dla palet używanych w przewozach międzynarodowych, sporządzonej w Genewie dnia 9 grudnia 1960 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustępem 4 artykułu 6 Konwencji europejskiej dotyczącej postępowania celnego dla palet używanych w przewozach międzynarodowych, sporządzonej w Genewie dnia 9 grudnia 1960 r., złożony został Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 4 września 1969 r. dokument przystąpienia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do powyższej konwencji wraz z następującym zastrzeżeniem:

Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami ustępów 2 i 3 artykułu 11 konwencji.

Zgodnie z ustępem 1 artykułu 7 powyższej konwencji weszła ona w życie dnia 12 czerwca 1962 r., a w stosunku do Polski — zgodnie z ustępem 2 artykułu 7 konwencji — wejdzie ona w życie dnia 3 grudnia 1969 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne lub przystąpienia do powyższej konwencji albo podpisały tę konwencję bez zastrzeżenia ratyfikacji w niżej podanych datach:

Bulgaria dnia 28 lutego 1961 r.,
z zastrzeżeniem, iż nie uważa się za związaną postanowieniami ustępów 2 i 3 artykułu 11 konwencji.

Szwecja dnia 1 marca 1961 r.,
Dania dnia 14 marca 1961 r.,
Francja dnia 12 marca 1962 r.,
Belgia dnia 14 marca 1962 r.,
Czechosłowacja dnia 31 maja 1962 r.

z zastrzeżeniem, iż zgodnie z ustępem 1 artykułu 12 konwencji Czechosłowacka Republika Socjalistyczna nie uważa się za związaną postanowieniami ustępów 2 i 3 artykułu 11 konwencji.

Luksemburg dnia 31 lipca 1962 r.,
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii dnia 1 października 1962 r.,

rozcigając jednocześnie postanowienia powyższej konwencji na następujące terytoria: Antigua, Borneo Północne, Kolonia Aden, Gambia, Grenada, Honduras Brytyjski, Hongkong, Wyspy Normandzkie, Falklandy, Fidżi, Wyspy Gilberta i Ellice, Wyspa Man, Kenia, Montserrat, Uganda, Protektorat Brytyjski Wysp Salomona, Sarawak, Wyspy Bahama.

Holandia dnia 22 października 1962 r.,

rozcigając jednocześnie postanowienia powyższej konwencji na Antyle Holenderskie.

Szwajcaria dnia 24 kwietnia 1963 r.,
Węgry dnia 26 lipca 1963 r.,

z zastrzeżeniem, iż Węgierska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami ustępów 2 i 3 artykułu 11 konwencji.

Kuba dnia 26 września 1963 r.,
z zastrzeżeniem, iż Rewolucyjny Rząd Republiki Kuby nie uważa się za związany postanowieniami ustępów 2 i 3 artykułu 11 konwencji.

Austria dnia 7 października 1963 r.,

Rumunia dnia 15 maja 1964 r.,
z zastrzeżeniem, iż Rumuńska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami ustępów 2 i 3 artykułu 11 konwencji.

Jugosławia dnia 19 czerwca 1964 r.,
Niemiecka Republika

Federalna dnia 29 września 1964 r.,
Norwegia dnia 27 października 1964 r.,
Finlandia dnia 19 sierpnia 1964 r.,
Włochy dnia 5 stycznia 1967 r.,
Portugalia dnia 15 stycznia 1968 r.,
Australia dnia 1 października 1969 r.

Zgodnie z ustępami 1 i 2 artykułu 7 powyższej konwencji weszła ona w życie w stosunku do: Bułgarii, Szwecji, Danii, Francji i Belgii dnia 12 czerwca 1962 r., Czechosłowacji dnia 29 sierpnia 1962 r., Luksemburga dnia 29 października 1962 r., Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii dnia 30 grudnia 1962 r., Holandii dnia 20 stycznia 1963 r., Szwajcarii dnia 22 lipca 1963 r., Węgier dnia 24 października 1963 r., Kuby dnia 25 grudnia 1963 r., Austrii dnia 5 stycznia 1964 r., Rumunii dnia 13 sierpnia 1964 r., Jugosławii dnia 17 września 1964 r., Niemieckiej Republiki Federalnej dnia 28 grudnia 1964 r., Norwegii dnia 25 stycznia 1965 r., Finlandii dnia 17 listopada 1966 r., Włoch dnia 5 kwietnia 1967 r., Portugalii dnia 14 kwietnia 1968 r. oraz w stosunku do Australii konwencja powyższa wejdzie w życie dnia 30 grudnia 1969 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

282

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 2 października 1969 r.

w sprawie przyjęcia przez Polskę Międzynarodowej konwencji o liniach ładunkowych, sporządzonej w Londynie dnia 5 kwietnia 1966 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że Rada Ministrów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej uchwałą nr 70 z dnia 3 kwietnia 1969 r. zatwierdziła Międzynarodową konwencję o liniach ładunkowych, sporządzoną w Londynie dnia 5 kwietnia 1966 r.

Tekst konwencji stanowi załącznik do niniejszego oświadczenia.

Na podstawie artykułu 27 ust. 2 tej konwencji złożony został dnia 28 maja 1969 r. Sekretarzowi Generalnemu Mię-

dziurządowej Morskiej Organizacji Doradczej dokument przyjęcia przez Polskę powyższej konwencji. Zgodnie z artykułem 28 ust. 1 konwencji weszła ona w życie dnia 21 lipca 1968 r., a w stosunku do Polski — zgodnie z artykułem 28 ust. 3 — dnia 28 sierpnia 1969 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty przyjęcia lub przystąpienia do konwencji w niżej podanych datach:

Panama	dnia 13 maja	1966 r.,
Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	dnia 4 lipca	1966 r.,
Tunezja	dnia 23 sierpnia	1966 r.,
Trynidad i Tobago	dnia 24 sierpnia	1966 r.,
Stany Zjednoczone Ameryki	dnia 17 listopada	1966 r.,
Francja	dnia 30 listopada	1966 r.,
Republika Południowej Afryki	dnia 14 grudnia	1966 r.,
Republika Malgaska	dnia 16 stycznia	1967 r.,
Peru	dnia 18 stycznia	1967 r.,
Somalia	dnia 30 marca	1967 r.,
Liberia	dnia 8 maja	1967 r.,
Dania	dnia 28 czerwca	1967 r.,
Izrael	dnia 5 lipca	1967 r.,
Zjednoczone Królestwo Wiel- kiej Brytanii i Północnej Irlandii	dnia 11 lipca	1967 r.,
Holandia, Surinam i Antyle Holenderskie	dnia 21 lipca	1967 r.,
Szwecja	dnia 28 lipca	1967 r.,
Mauretania	dnia 4 grudnia	1967 r.,
Maroko	dnia 19 stycznia	1968 r.,
Malediwy	dnia 29 stycznia	1968 r.,
Norwegia	dnia 18 marca	1968 r.,
Włochy	dnia 19 kwietnia	1968 r.,
Indie	dnia 19 kwietnia	1968 r.,
Szwajcaria	dnia 23 kwietnia	1968 r.,
Japonia	dnia 15 maja	1968 r.,
Finlandia	dnia 15 maja	1968 r.,
Demokratyczna Republika Konga	dnia 20 maja	1968 r.,
Grecja	dnia 12 czerwca	1968 r.,
Hiszpania	dnia 1 lipca	1968 r.,

Australia	dnia 29 lipca	1968 r.,
Turcja	dnia 5 sierpnia	1968 r.,
Irlandia	dnia 28 sierpnia	1968 r.,
Kuwejt	dnia 28 sierpnia	1968 r.,
Ghana	dnia 25 września	1968 r.,
Jugosławia	dnia 25 października	1968 r.,
Nigeria	dnia 14 listopada	1968 r.,
Pakistan	dnia 5 grudnia	1968 r.,
Zjednoczona Republika Arabska	dnia 6 grudnia	1968 r.,
Bułgaria	dnia 30 grudnia	1968 r.,
Belgia	dnia 22 stycznia	1969 r.,
Kuba	dnia 6 lutego	1969 r.,
Filipiny	dnia 4 marca	1969 r.,
Niemiecka Republika Federalna	dnia 9 kwietnia	1969 r.,
Cypr	dnia 5 maja	1969 r.,
Ludowa Republika Jemenu Południowego	dnia 20 maja	1969 r.,

Konwencja ta weszła w życie w stosunku do: Panamy, Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Tunezji, Trynidadu i Tobago, Stanów Zjednoczonych Ameryki, Francji, Republiki Południowej Afryki, Republiki Malgaskiej, Peru, Somalii, Liberii, Danii, Izraela, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, Holandii, Surinamu i Antyli Holenderskich, Szwecji, Mauretanii, Maroka, Malediwów, Norwegii, Włoch, Indii i Szwajcarii — dnia 21 lipca 1968 r., Japonii i Finlandii — dnia 15 sierpnia 1968 r., Demokratycznej Republiki Konga — dnia 20 sierpnia 1968 r., Grecji — dnia 12 września 1968 r., Hiszpanii — dnia 1 października 1968 r., Australii — dnia 29 października 1968 r., Turcji — dnia 5 listopada 1968 r., Irlandii i Kuwejtu — dnia 28 listopada 1968 r., Ghany — dnia 25 grudnia 1968 r., Jugosławii — dnia 25 stycznia 1969 r., Nigerii — dnia 14 lutego 1969 r., Pakistanu — dnia 5 marca 1969 r., Zjednoczonej Republiki Arabskiej — dnia 6 marca 1969 r., Bułgarii — dnia 30 marca 1969 r., Belgii — dnia 22 kwietnia 1969 r., Kuby — dnia 6 maja 1969 r., Filipin — dnia 4 czerwca 1969 r., Niemieckiej Republiki Federalnej — dnia 9 lipca 1969 r., Cypru — dnia 5 sierpnia 1969 r. i Republiki Jemenu Południowego — dnia 20 sierpnia 1969 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. Z. Wolniak

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI I OBRONY NARODOWEJ

z dnia 11 listopada 1969 r.

w sprawie zawiadamiania o orzeczeniach w sprawach karnych dotyczących osób podlegających obowiązkowi służby wojskowej lub służby w formacjach samoobrony.

Na podstawie art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) oraz w związku z art. 13 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

§ 1. Sądy (powszechne i wojskowe) są obowiązane zawiadamiać właściwe powiatowe (miejskie, dzielnicowe) sztaby wojskowe lub właściwe organy prezydów rad narodowych o wydanych w stosunku do osób podlegających obowiązkowi służby wojskowej lub służby w formacjach samoobrony prawomocnych orzeczeniach dotyczących:

- 1) skazania na karę zasadniczą pozbawienia wolności bez zawieszenia jej wykonania (w tym również na karę aresztu wojskowego);
- 2) skazania na karę dodatkową:
 - a) pozbawienia praw publicznych,
 - b) zakazu wykonywania określonego zawodu,
 - c) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych,
 - d) degradacji lub obniżenia stopnia wojskowego;
- 3) darowania lub złagodzenia kary pozbawienia wolności, odroczenia jej wykonania lub udzielenia przerwy w jej odbywaniu, zwolnienia od kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 6 miesięcy;